

Клуб убивств по четвергах

КУПИТИ

Про книгу

Маленьке, віддалене від гамірних мегаполісів містечко Куперс-Чейз — затишне поселення для шанованих пенсіонерів. Ані турбот, ані негод, суцільна ідилія. Щочетверга четверо стареньких збираються в кімнаті для відпочинку, щоб... обговорити старі нерозкриті вбивства, звісна річ. Принаймні так було доти, доки одного з місцевих не знайшли мертвим — і тепер «Клуб убивств по четвергах» починає своє перше справжнє розслідування. Поважний вік не має шансів проти їхнього завзяття, адже час копирсатися в старих могилах та проливати світло на чужих демонів! І хоча ніхто з детективів-аматорів цього поки не підозрює, та що глибше вони копатимуть, то більше витягуватимуть на поверхню власних таємниць.

*Убити когось легко. Сховати тіло — ось що зазвичай важко. Саме на цьому тебе й ловлять.
Але мені пощастило натрапити на годяще місце.
Ба навіть бездоганне.
Я часом повертаюся — просто пересвідчитися, що
все досі безпечно й надійно. Завжди так і є.
Завжди так, гадаю, і буде.
Іноді я викурюю цигарку, хоч і знаю, що не слід, але
це моя єдина вада.*

ЧАСТИНА ПЕРША

Знайомся з людьми,
пробуй нове

ДЖОЙС

То почнімо, мабуть, з Елізабет? Побачимо, куди так прийдемо.

Звісно, я знала, хто вона така, — тут Елізабет усі знають. У неї трикімнатна квартира в Ларкін-Корт. Ну та, що на розі, з верандою? А крім того, я грала у вікторину разом зі Стівеном, який, з низки причин, став її третім чоловіком.

Я саме обідала — то було два чи три місяці тому, і, мабуть, понеділок, бо подавали вівчарський пиріг. Елізабет бачила, що я їм, але хотіла уточнити в мене дещо про ножові поранення — якщо це мене не дуже обтяжить, звісно.

Я тоді сказала: «Авжеж, не обтяжить, будь ласка» — або щось таке. Краще зразу попередити, що я тепер не пригадаю точних цитат. Тож Елізабет розкрила коричневу теку і я побачила друковані аркуші, а ще —

краєчки чогось схожого на старі фотографії. А тоді вона негайно перейшла до справи.

Елізабет попросила мене уявити дівчину, яку вдарили ножем. Я спитала, яким саме ножем її вдарили, і Елізабет відповіла, що, найпевніше, звичайним кухонним. Фірмовим «Джоном Льюїсом». Вона такого не казала, але я це собі домалювала. Тоді вона попросила уявити, що дівчину вдарили ножем три-чотири рази трохи нижче грудини. Раз, тоді ще, тоді ще, дуже серйозно, але артерій не пошкодили. Елізабет усе це говорила доволі тихо, тому що навколо обідали люди, а такі-сякі межі вона поважає.

Отож сиділа я і уявляла колоті рани, а Елізабет спитала, скільки мине часу, перш ніж така дівчина спливе кров'ю на смерть.

Здається, тут доречно згадати про те, що я багато років працювала медсестрою, бо інакше ви геть не зрозумієте, до чого ця розмова. Елізабет мусила звідкись про це дізнатися, бо Елізабет знає все. Хай там як, тому вона до мене й звернулася. А ви вже, певно, чудувалися, чого ж у нас про це зайшлося. Обіцяю, далі описуватиму все зграбніше.

Я пам'ятаю, як притулила серветку до губ, перш ніж відповісти, — так іноді роблять по телевізору. Спробуйте якось і самі, від цього здаєшся розумнішим. Тоді я спитала, скільки та дівчина важила.

Елізабет знайшла цю інформацію в теці, провела по рядочку пальцем і зачитала, що дівчина важила сорок шість кілограмів. Це збило з пантелику нас обох, бо жодна точно не знала, скільки то буде — сорок шість кілограмів на наші гроші. Я подумала собі, що має бути десь двадцять три стоуни. Гадала, бачте, що вони два до одного. Але, щойно подумавши так, замислилася, чи не переплутала їх із дюймами й сантиметрами.

Елізабет повідомила, що дівчина точно не важила двадцять три стоуни, оскільки в теці лежить фото її трупа. Вона постукала пальцем по теці, а тоді обернулася до присутніх і сказала:

— Хто-небудь, спитайте Бернарда, скільки буде по-нашому сорок шість кілограмів.

Бернард завжди сидить сам за одним із менших столиків коло патіо. Столик номер вісім. Вам цього знати не треба, але я таки розкажу трохи про Бернарда.

Коли я вперше приїхала до Куперс-Чейза, Бернард Котел був дуже люб'язний: приніс мені відросток виткого ломиноса і пояснив, як тут сортують сміття. У них контейнери чотирьох різних кольорів. Чотирьох! Завдяки Бернардові я вивчила, що зелений — для скла, а синій — для картону та паперу. Що ж до червоного й чорного, то тут я і досі знаю не більше за вас. Я в них чого вже тільки не бачила. Одного разу хтось запхнув туди факс.

Бернард був професором якихось наук, він попрацював по всьому світі, навіть бував у Дубаї ще тоді, коли про нього ніхто нічого не знав. Вірний своєму звичаєві, він вдягав до обіду костюм із краваткою, утім читав «Цейлі експрес». Мері з Раскін-Корт, яка сиділа за сусіднім столиком, привернула його увагу й спитала, що значать сорок шість кілограмів, коли не викаблучуються.

Бернард кивнув і гукнув до Елізабет:

— Сім стоунів три фунти й ще трошки.

Отакий він, Бернард.

Елізабет подякувала, сказала, що це звучить імовірно, і Бернард повернувся до кросворда. Я пізніше подивилася про сантиметри й дюйми — принаймні тут я мала рацію.

Елізабет повернулася до свого запитання. Скільки б прожила поранена кухонним ножом дівчина? Я сказала, що, найпевніше, без стороннього втручання вона б померла хвилин за сорок п'ять.

— Ну добре, Джойс, — сказала вона, а тоді запитала інше: — Що було б, якби дівчині надали медичну допомогу? Не лікар, але хтось, хто міг би залатати рану? Можливо, хто служив в армії. Хтось такий.

Я за своє життя бачила чимало ножових поранень. Мені на роботі траплялися не самі лише розтягнуті щиколотки. Тож я й сказала, що тоді б дівчина зовсім не померла. Так і є. Їй було б невесело, але про таку рану було б легко подбати.

Елізабет покивала собі й підтвердила, що саме так і сказала Ібрагіму, хоч я тоді ще не була з ним знайома. Я вже зауважувала, що ця розмова сталася пару місяців тому.

Уся та історія геть не здалася Елізабет правдоподібною, і вона вважала, що дівчину вбив її хлопець. Я знаю, таке досі трапляється, і часто. Про таке пишуть.

Думаю, що до переїзду сюди така розмова могла здатися мені незвичною, але щойно перезнайомишся з тутешнім народом, дивуватися припиняєш. Минулого тижня я зустрілась із чоловіком, який, за його словами, винайшов колись м'ятне морозиво із шоколадною крихтою. Навряд чи я можу це якось перевірити.

Я була рада допомогти Елізабет цією дрібничкою, тож подумала, що можу про дещо попросити. Я спитала, чи не можна мені, бува, глянути на знімок трупа. Чиста професійна цікавість.

Елізабет осяйно всміхнулася, як усміхаються люди, яких просять показати фото онуків із випускного. Вона витягла з теки копію формату А4, поклала переді мною зображенням донизу й сказала, що я можу лишити знімок собі, бо в них усіх є копії.

Я сказала, що це дуже мило з її боку, і подякувала, а вона сказала «нема за що» й поцікавилася, чи можна поставити мені останнє запитання.

— Аякже, — сказала я.

Тоді вона мовила:

— Ви в четвер буваєте вільні?

Вірите чи ні, отак я вперше почула про клуб.

Рекомендована література

Подарункове пакування

Королівство шахраїв

Жорстокий принц

Лихий король

Королева порожнечі

Приховані малюнки

Перейти до категорії
Детективи

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ